

# **Badische Landesbibliothek Karlsruhe**

**Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe**

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia  
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

**Meier, Gebhard Theodor**

**Helmstadii, 1696**

§. CXIV.

**urn:nbn:de:bsz:31-105465**

hac de causa in Animadversione motos parum curamus, dum sibi, mirum quantum D. Animadvertens gratulatur, quod unicus ille Apocalypseos locus non possit non chiliaasticum dogma nobis obtrudere, nosque ne amplius hujus apertâ pronunciatione urgeamur, auctoritatem ejus in dubium vocare falsissimò criminatur.

CXIV. Objicit autem D. Animadvertens, absurdum esse, ut vocetur id canonicum, ad quod nihil certi possit mensurari, id quod etiam haud parvi videtur esse momenti. Respondeo autem breviter, hoc ipso quod ex illis nova dogmata cudi haud temere debeant, non omne canonis officium ipsis eripi, quippe profunt adhuc, imo sæpe etiam requiruntur, ad ulterius confirmanda & uberius declaranda illa quorum fundamenta jam in libris Protocanonicis jacta sunt. Et præterea, nullum quoque licet dogma proponere credendum, de quo evidenter constat, quod illud contradicat cuidam ex hisce libris. Ita peccant Pontificii, dum contra Jacobum docent, posse dari fidem proprie dictam, quæ tamen cum malâ vitâ conjuncta sit, item dum animas pie defunctorum in purgatorio adhuc cruciari venditant, idque contrâ Apoc. xiv. 13. ubi beati prædicantur, qui moriuntur in Domino. Ulterius ad multas circa fidem natas quæstiones decidendas recte etiam horum librorum judicium adhibetur & urgetur. Atque ita innumera adhuc alia officia canonica, (inter quæ non minima sunt, ut ex libris hisce possint defumi consolationes, adhortationes, comminationes divinæ adversus impænitentes, cæteraque omnia in quibus reliquorum canonicorum usus est eodem valore quo ex libris Protocanonicis) relinquuntur libris deuterocanonicis, ut proinde Axiomate illo in Programmate proposito omnem canonicam auctoritatem libris deuterocanonicis adimi

adimi falsissimum sit. Nec est, quod porro insurgat D. Animadvertens: Aut Apocalypsis in se virtutem libri canonici habet, aut non habet; Si non; nullo modo Canonici vel secundi vel primi generis dici meretur: Si habet, inter Canonem absolute ut referatur necesse est. Quamvis enim concedatur librum Apocalypticum in se spectatum ejusdem esse veritatis & divinæ autoritatis; nihil tamen impedit, quo minus in disputatione ad hominem aliquid observationis & cautionis locum hic habeat, velut in superioribus fuit declaratum. Ulterius urgere nos ita conatur: *Sicut igitur facta distinctio est, quando inter Principium fidei primarium & secundarium distingvere nonnulli solent: ita quoque facta & vana distinctio est, si discrimen fiat inter Canonicos libros primi ordinis & secundi, qui non nisi cum conditione in Disputationibus ad hominem accipiendi sint, quatenus cum libris canonicis primi ordinis concordent & conspirent, cum de naturâ canonis sit, ut absolute & plenarie cum canone, id est cum æternâ fidei regulâ conveniat: si vero etiam in minimis, liber aliquis non conveniat canonicus esse desinat.* (At non dictum est, posse libros Deuterocanonicos in genuino suo sensu contradicere libris Protocanonicis: Sed hoc saltem volumus, posse tamen illos, sicut alia quoque scripturæ loca, ita explicari, ut inde sensus emergat, qui libris Canonicis repugnat, ut faciunt Chiliastæ in cap. xx.) *Omnis ergo exspirat hic conditio, si aliquis liber canonicus sit & denominationem talem mereatur.* (Quomodo vero adhuc conditio aliqua in libris deuterocanonicis, non obstante eo, quod in se divinæ sint autoritatis, in disputatione ad hominem locum habere possit, satis jam fuit declaratum. Imo illam conclusionem plane falsam esse vel inde apparet, quod v. g. dictum Salvatoris, ubi injungit nobis odium

um aduersus Patrem, Matrem &c. Luc. XIV. 22. vere fit Canonicum: nihilominus ex accidente cum conditione admittendum sit, ut explicetur juxta analogiam cæterorum Scripturæ S. dictorum, quoniam sensus ejus alias non recte inuenietur. Idem dicendum de dicto Matth. XVIII. 8. ubi membra nos scandalizantia amputare jubemur. *Si autem, pergat, cum conditione hoc vel illud scriptum admittitur, scriptum tale esse convincitur, quod humanam aliquam habet auctoritatem, quale Corpus Julium vel Formula Concordiæ est, quoniam Propositiones semper cum conditione sunt accipiende, quatenus cum Sacra Scripturâ & libris Canonicis concordant.* At longe dispar hic ratio est, ut enim cæteras hic differentias præteream, sufficit, quod corpori Julio talis limitatio per se competat, Apocalypsi vero ex Accidenti. Imo omnia illa quæ initio hujus numeri libris Deuterocanonicis adhuc competere ostendimus, corpori Julio in se spectato nondum competunt. In §. 17. porro plurima ex Apocalypsi adducit, quæ confirmari haud queant ex libris protocanonicis; Sed talia in Apocalypsi extare ad oculum cuiuis patet, nec sensus eorum ad aliquod essentiale dogma fidei spectat de quibus solis sermo Programmati fuit. Concludit tandem ita: *Vide autem, Professor Theologe, quo tuæ te distinctiones duxerint, & in quas paludes rejecti & non intellecti à te M. anni te præcipitem dederint, ut sanctissimam hanc Domino nostro Jesu Christo à Patre revelatam Apocalypsin rejicere, & ex libris Scripturæ canonicis primi ordinis extirpare volueris, apertâ hac additâ confessione, res illas in c. XX. Apocalypseo contentas, secundam litteram intellectas, libris canonicis primi ordinis repugnare & contradicere.* Atq; hoc ipsum jam erit tertium illud

illud de quo in hoc negotio controvertitur, quodq;  
sequenti numero jam porro erit enodandum.

CXV. Recensita est hæc assertio Programmatis loco alterius (βδελύγμα) Ⓞ à D. Animadvertente quod propositum fit in pudorem universæ Evangelicæ Religionis. At vero hac ratione omnes Evangelici, qui non sunt Chiliastæ, misere suam Religionem jamdudum prostituissent, cum resurrectionem particularem, quæ ex verbis Apoc. XX. 5. secundum literam intellectis deducitur, Scripturæ S. adversari existimaverint. Et quidem si illud assertum tale jam esset ἐδελύγμα, nonne eodem modo horrendum βδελύγμα futura esset hæc assertio: Præceptum illud Christi, quo jubet, ut oculum vel manum vel pedem nos scandalizantem amputemus *si secundum literam intelligatur*, legi morali Dei repugnat, quæ omnem corporis tam nostri quam alieni læsionem prohibet? Et quid tandem responsurus est D. Animadvertens huic Argumento: Quicumque sensus Scripturæ S. asserit particularem aliquam resurrectionem mortuorum, is repugnat libris Scripturæ S. canonicis primi ordinis. At sensus loci in Apoc. xx. 5. secundum literam & sine tropo intellecti asserit particularem aliquam mortuorum resurrectionem. Ergo sensus ille repugnat libris canonicis primi ordinis. Major pendet à priori parte hujus Dissertationis, ubi ex libris Protocanonicis ostensum est, non dari ordinariam quandam mortuorum vel piorum resurrectionem, præter universalem illam quæ in fine mundi est futura. Minor est ipsa Chiliastarum confessio, unde firmo adhuc talo stat Conclusio, ὅπερ ἐδει δεῖξαι. Probatum itaq; est quod tantopere & toties flagitavit D. Animadvertens ut probaretur. Qua de re ita locutus fuerat §. 10. *Demonstrandum itaque mi-*